

at opnaa en Udtalelse om, hvorledes Regjeringen betragtede hele Stillingen. Som Saar herpaa fik vi den i Betænkningen aftrykte Skrivelse fra den høitærede Conseilspræsident, ifølge hvilken Ministeriet erklærede at ville indgive sin Dimission, hvis der kunde opnaas Enighed om Finantsloven mellem Landstinget og Folkethinget. Da Stillingen var bleven saaledes, forekom det os Medlemmer af dette Thing, der have været enige om de Indstillinger, der ere gjorte, at den Aktion, som vi havde indledet ved Sagens æneste Behandling her i Thinget, nu var, om end ikke fuldstændig lykkes, saa dog meget nær sin Gjemmensførelsen. Det vilde da have været en Laabelighed af os ikke at tage mod den udrafte Haand og ikke at søge at gjøre Vort til, at en Overenskomst kom istand. Denne Aktion, om jeg saa maa sige, der da indledes, gif ud paa at undgaa, saa vidt det stod til os, at komme ind i provisoriske Tilstande, at undgaa en Dpløsning af Folkethinget paa Lønningsspørgsmaalet og at gjøre det klart for den høie Regjering, at den vilde tjene Sagen bedst ved ikke at fastholde sin Forbliven paa sin Plads. Disse Opgaver synes nu at kunne lykkes, hvis det høie Thing vil følge Fællesudvalgets Flertal. Jeg kan kun paa det Bedste anbefale, at man ikke i det sidste Dieblis kaster det overende, som Flertallet i Fællesudvalget er blevet enigt om; thi gjør man det, paatager man sig et større Ansvar, end jeg tror, man tør bære; gjør man det, saa gjør man just det Modsatte af, hvad man har villet. Man fører os ind i ukjendte og ubestemmelige Tilstande, hvis Udgang Ingen kan overse, og man spækker definitivt dette Things Stilling. Jeg vil ikke undlade at udtale, at dette Thing ved de senere Mars Kampen efter min Overbevisning langt fra har vundet i Indflydelse, men at det snarere ret beset har tabt; men at man nu, hvis man blot vil se rigtig paa, hvad her foreligger, ikke vil kunne Andet end erkjende, at det er dette Things berettigede Stilling, som hevdnes ved de Indstillinger, som vi nu have den Ære at foreslaa, og som jeg tillader mig at forsvare. Dette beder jeg det høie Thing at bemærke; ved at drive Sagen til det Yderste, kan dette Thing kun tabe og Intet vinde.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech): Saaledes som Sagerne have udviklet sig, og efter den Stilling, Regjeringen har troet at burde indtage lige over for den tilstede værende Konflikt, har jeg kun paa Regjeringens Vegne at udtale, at den nu ikke kan finde Opfordring til at gjøre nogen Indvending imod Bedtagelsen af de Forslag, om hvilke Landstinget maatte blive enigt med dette Thing. Den kan det saa meget mindre, som jeg naturligvis maa erkjende, at Finantsloven isørigt giver de Bevillinger, der ere nødvendige til Statsusholdningens Drift, og da jeg kan slutte mig til den erede Dedsfører, forsaavidt han

mente, at de Spørgsmaal, der hidtil have staaet imellem begge Thing og Regjeringen, dog ikke hermed ere endelig afgjorte. Regjeringen har troet ikke at burde fastholde sine Pladser lige overfor en saa alvorlig Situation som den her foreliggende.

Berg: Forinden jeg gaar over til den egentlig foreliggende Sag, ønsker jeg at gjøre et Par korte Bemærkninger. Finantslovens Behandling og 7½ Maaned ere overalt satte i Forbindelse med Hynden, og det er naturligt; men hvor ligger Skylden for denne Forbindelse? Jeg vil erkjende, at den delvis ligger hos Folkethinget, for saa vidt det maatte have været uberettiget noget at trække Tiden ud for Finantslovbehandlingen i den Hensigt i denne Samling at naa til en indgaende og forhaabentlig frugtbringende Forhandling af de store, for Landet vigtige Spørgsmaal, som have været undergivne vor Forhandling; men forøvrigt tør jeg antage, at Skylden for en væsentlig Del ligger deri, at man har villet benytte den nuværende Situation til at nedtrykke den Stilling til Finantslovens Behandling, som Folkethinget hidtil har indtaget i det konstitutionelle Liv, og at man dertil har gjort Brug af de syv Uger mellem Paaske og Pinte, der ellers vilde kunne have været benyttede til at gennemføre høist vigtige Reforme eller i alt Fald til at forberede dem gennem Forhandling i begge Thing, saaledes at en Forstaaelse senere vilde være bleven lettere, og Spørgsmaalene forberede, og saa til Veiledning for Befolkningen. Vi ere ikke her, som det er bleven sagt om et andet Folk, et Kongerige af Præster, lige saa lidt som et helligt Folk; men man skulde tro, naar man gennemgaar de senere Mars Forhandlinger, at vi ere et Kongerige af Embedsmænd og et guldbroderet Folk; thi medens vi lade ligge de store, for Samfundsforholdenes Ordning meget vigtige Reforme, der paakalbes af den store, almindelige Befolkning, og som kunde have en væsentlig Indflydelse paa vor Udvikling, baade paa det materielle og aandelige Omraade, tale og handle vi næsten stadig kun om Pensioner, Kontorholdsgodtgørelser, Embedslønninger og Embedstillæg. Det er Hovedindholdet af vore Forhandlinger, og vi gaa da ud af denne Samling med, foruden en Finantslov — den antager jeg, vi saa —, Lov om Lønningstillæg, Pensionstillæg, Kontorholdsgodtgørelse og Fyrvesenets og Telegrafvesenets Lønninger. Hvad Andet? Jeg anfører dette som Vidnesbyrd om, at den Ledelse, som Rigsdagens Forhandlinger skulde have gennem Regjeringen, ikke kan siges at være eller at have været heldig i de senere Aar for vort Land. Sdet jeg med disse Ord gaar over til Sagen, vil jeg udtale, at jeg vilde have sat stor Pris paa, om den Fortolkning, der forekommer mig den naturligeste, at Folkethinget først skal have Finants-